2025-27-RE

Causa 2025-27-RE

(Gutiérrez Palau c/ Principat d'Andorra)

Número de registre 201-2025. Recurs d'empara

Aute del 19 de maig del 2025

BOPA núm. 64, del 28 de maig del 2025

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 9 d'abril del 2025, per la representació processal del Sr. Albert Gutiérrez Palau, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra l'aute de l'1 d'abril del 2025, dictat per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, i, per extensió, contra totes les resolucions dictades en el marc del procediment 7000143/2023-0, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, en els seus vessants dels drets a la defensa, a un procés degut, a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a un tribunal imparcial predeterminat per la llei, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li la resolució impugnada i, per extensió, totes les resolucions judicials en el procediment civil amb retroacció d'aquest procediment, que es reconegui al recurrent el seu dret a obtenir una resolució sobre el fons en el tema objecte

d'aquest recurs i que s'acordi una indemnització pel mal funcionament de l'Administració de Justícia;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41.2, 98 c) i 102;

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítols primer i sisè;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Pere Pastor Vilanova;

1. Antecedents processals davant les jurisdiccions ordinàries

1.1. El 10 de juliol del 2020, el Sr. Albert Gutiérrez Palau va presentar una querella per uns presumptes delictes de lesions i d'obstaculització d'execució de resolucions judicials contra la seva exparella sentimental, per causa de l'incompliment reiterat del règim de visites de la seva filla establert en la sentència 180/2015, dictada el 12 de novembre del 2015, pel Tribunal Unipersonal, Secció Civil, en el marc de la causa civil 6000792/2014.

1.2. El 30 de maig del 2022, la Secció d'Instrucció 1 de la Batllia va dictar un aute mitjançant el qual acordava el sobreseïment provisional de la causa mentre no apareguessin altres elements i, per tant, acordava l'arxivament de les diligències prèvies, sense perjudici de les accions que poguessin correspondre per via civil, ja que va considerar que, d'acord amb la jurisprudència, no tot incompliment civil d'una resolució derivava de manera automàtica en l'aplicació del dret penal, per tant, calia demanar prèviament el compliment del règim de visites en el marc de l'execució civil.

1.3. La representació processal del Sr. Albert Gutiérrez Palau va formular un recurs d'apel·lació contra aquesta decisió, i, l'11 de juliol del 2022, el Tribunal de Corts va desestimar aquest recurs i va confirmar la decisió de la primera instància.

1.4. El 10 d'octubre del 2022, la representació processal del Sr. Albert Gutiérrez Palau va presentar una demanda d'execució davant la batlle, Sra. Sònia Tumi Sànchez (Secció Civil 6), ponent de la sentència dictada en el marc de la causa 6000792/2014 esmentada.

1.5. El 13 de juny del 2023, la batlle, Sra. Sònia Tumi Sànchez, va desestimar aquesta demanda, ja que va considerar que no era competent per donar compliment a la seva pròpia sentència, fonamentant-se en el fet que els actes d'execució sol·licitats no eren conformes a la naturalesa i al contingut del títol executiu, havent de ser aquesta demanda vehiculada a través d'un procediment de modificació de mesures paternofilials i perquè, com que el recurrent havia instat un nou procediment civil en el marc de la causa 3000083/2022, on es dirimia la procedència de modificar el règim de contactes paternofilials, el recurrent hagués hagut d'haver instat la demanda d'execució en el marc d'aquest nou procediment civil.

1.6. El 27 de juny del 2023, la representació processal del Sr. Albert Gutiérrez Palau va interposar una demanda declarativa i en reclamació de quantitat, fonamentada en l'article 76 de la Llei qualificada de la Justícia, per la via d'un judici verbal abreujat contra la batlle, Sra. Sònia Tumi Sànchez.

1.7. L'11 de desembre del 2023, la Secció Civil 7 de la Batllia va dictar un aute en el marc del procediment abreujat 7000143/2023 que decidia estimar la declinatòria interposada per la part demandada, inadmetre aquesta demanda per prematura, ja que el recurs d'apel·lació interposat pel recurrent davant la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia contra l'aute del 13 de juny del 2023 es trobava pendent de resolució, i imposar al recurrent les costes processals.

1.8. El 12 de gener del 2024, la representació processal del recurrent va formular un recurs d'apel·lació contra aquesta decisió.

1.9. El 15 d'octubre del 2024, la representació processal del recurrent va presentar un incident de recusació contra dos magistrats del Tribunal Superior de Justícia, per tal com considerava que havien causat danys i perjudicis a aquesta representació lletrada i a altres clients del seu despatx.

1.10. El 27 de novembre del 2024, el president del Tribunal Superior de Justícia va dictar un aute que desestimava aquesta recusació i imposava les costes al seu promotor.

1.11. La representació processal del recurrent va formular un recurs d'apel·lació contra aquesta decisió. No obstant això, tot i que se li va concedir un termini de 10 dies, mitjançant una interlocutòria el 22 de gener del 2025, per tal d'acreditar el pagament de la taxa judicial, atès que no va procedir a aquest abonament, el 26 de febrer del 2025, la presidenta en funcions del Tribunal Superior de Justícia va adoptar un aute, en què acordava inadmetre a tràmit aquest recurs d'apel·lació, d'acord amb l'article 6 de la Llei de taxes judicials del 22 de juny del 2000, perquè s'havia constatat un incompliment de l'obligació de consignació de la taxa judicial corresponent.

1.12. L'1 d'abril del 2025, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, mitjançant aute, va desestimar aquest recurs d'apel·lació, va confirmar íntegrament la resolució de la primera instància i va imposar al recurrent les costes processals.

1.13. El 9 d'abril del 2025, la representació processal del Sr. Albert Gutiérrez Palau va interposar un recurs d'empara contra l'aute de l'1 d'abril del 2025, dictat per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, i per extensió contra totes les resolucions dictades en el marc del procediment 7000143/2023, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, en els seus vessants dels drets a la defensa, a un procés degut, a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a un tribunal imparcial predeterminat per la llei, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

2. Argumentació jurídica

2.1. Argumentació del recurrent

- El recurrent en empara fonamenta el seu recurs en la infracció del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució, en els seus vessants dels drets a un procés degut, a la defensa, a obtenir una decisió fonamentada en Dret, a un tribunal imparcial i, per extensió, del dret a un judici equitable establert a l'article 6 del Conveni per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals del 4 de novembre de 1950 i per extensió, dels articles 14 i 17 del mateix Conveni.

- Al·lega que el fet de no haver admès a tràmit la seva demanda civil contra la batlle amb argumentacions que estan fora dels tres supòsits taxats, establerts a l'article 131.3 del Codi de procediment civil, té una rellevància constitucional innegable, ja que es vulneren els seus drets a la defensa, a un procés degut i a obtenir una decisió fonamentada en Dret.

- Considera que la inadmissió *a limine* de la seva demanda li impedeix obtenir una decisió sobre el fons respecte a la no responsabilitat civil de la batlle esmentada, la qual no podia resoldre cap qüestió de fons sense garantir-li abans els seus drets a un procés degut i a la defensa.

- Manifesta que aquesta inadmissió a tràmit també ha tingut com a conseqüència la privació d'una resolució judicial fonamentada en Dret i del dret a un tribunal imparcial predeterminat per la llei, atès que ell no ha tingut ocasió de fer valer les seves pretensions econòmiques davant un tribunal contra la servidora pública, Sra. Sònia Tumi Sànchez.

- Insisteix en què la Constitució, la Llei qualificada de la Justícia i la Llei transitòria de procediments judicials no exclouen el dret a l'accés als tribunals quan la part demandada és un batlle o un magistrat i afegeix que els ciutadans han de poder tenir l'oportunitat d'exigir responsabilitats quan les resolucions adoptades responen a criteris subjectius i desconnectats de la correcta aplicació del dret, és a dir, quan aquestes decisions estan desvinculades del servei públic i són doloses i/o incorren en una negligència greu i inexcusable.

- Recorda que les autoritats judicials no gaudeixen d'un poder discrecional il·limitat, sinó que la seguretat jurídica i la bona administració de la Justícia han d'evitar els formalismes excessius en l'aplicació de les normes, i, per tant, conclou que, en aquest cas, la interpretació excessivament rígida de l'article 131 del Codi de procediment civil, que fonamenta la inadmissió a tràmit de la seva demanda civil, és arbitrària i vulnera els drets a un procés degut i a obtenir una decisió fonamentada en Dret.

- En aquest sentit cita la jurisprudència del Tribunal Europeu dels Drets Humans que censura les immunitats genèriques a favor d'un grup o d'una categoria de persones.

- Addueix que el fet de crear per a la batlle indicada un àmbit d'impunitat en l'exercici de la seva potestat jurisdiccional pel simple fet de ser una servidora pública adscrita a la magistratura andorrana, per tal de blindar-la de qualsevol tipus de responsabilitat civil a títol personal, ha comportat el trencament del principi de la seguretat de les resolucions judicials, i ha implicat el trencament del just equilibri entre els interessos dels litigants, els quals són absolutament necessaris per assegurar una bona administració de la Justícia.

- Igualment, considera que hi ha hagut un tracte discriminatori positiu a favor de la demandada per la seva condició de membre de la magistratura andorrana sense una causa objectiva que justifiqués aquest tracte favorable envers la mateixa i per la mateixa raó, hi ha hagut un tracte discriminatori

envers seu, motiu pel qual considera que s'ha conculcat també l'article 14 del Conveni per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals que proscriu qualsevol tipus de discriminació.

- Conclou que no hi ha una veritable imparcialitat per part dels membres de la Sala Civil per resoldre les seves pretensions i exposa que la imparcialitat ha de ser real i efectiva i que ha de ser aplicada en totes les actituds i pràctiques de la funció jurisdiccional.

- Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li la resolució impugnada i, per extensió, totes les resolucions judicials en el procediment civil amb retroacció d'aquest procediment, que se li reconegui el seu dret a obtenir una resolució sobre el fons en el tema objecte d'aquest recurs i que se li acordi una indemnització pel mal funcionament de l'Administració de Justícia.

2.2. Argumentació de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia

- En primer lloc, la Sala Civil exposa que l'argument del recurrent segons el qual la seva demanda en responsabilitat patrimonial havia de ser admesa a tràmit, ja que la inadmissió no estava vinculada a cap dels tres supòsits taxats, establerts en l'article 131.3 del Codi de procediment civil, és un debat que ja ha estat resolt per la jurisprudència del Tribunal Superior de Justícia, per la del Tribunal Constitucional i per la del Tribunal Europeu dels Drets Humans.

- Manifesta que el dret a un jutge predeterminat per la llei, com a una de les manifestacions del dret a la jurisdicció, garantit per l'article 10 de la Constitució, ha de ser preservat de manera particular, ja que la composició de l'òrgan jurisdiccional que ha de conèixer les seves pretensions no pot quedar en les mans de les parts.

- Reprodueix la doctrina establerta que, en essència, consisteix en què les parts poden exercir les accions que considerin convenients, però els tribunals han d'examinar rigorosament la concurrència dels requisits i inadmetre a tràmit aquestes accions quan no concorrin els requisits esmentats o quan a l'empara de l'article 9.2 de la Llei qualificada de la Justícia, es formulin amb abús de dret o frau de llei.

- Igualment cita la Carta europea sobre l'estatut dels jutges, adoptada a Estrasburg del 8 al 10 de

juliol de 1998, així com la Carta Magna dels Jutges, adoptada pel Consell Consultiu dels Jutges Europeus a Estrasburg del 17 al 19 de novembre del 2010 i la sentència del Tribunal Europeu dels Drets Humans del 5 de febrer del 2015, causa Sergei Zubarev c/ Rússia, i exposa que l'article 76 de la Llei qualificada de la Justícia que preveu la responsabilitat civil dels batlles i dels magistrats en l'exercici de les seves funcions només és procedent quan l'actuació del jutge és dolosa, mentre que en els altres casos l'acció de responsabilitat de l'Estat, establerta a l'article 10 de la Llei qualificada de la Justícia, és procedent.

- En segon lloc, considera que la demanda interposada contra la batlle, contràriament a allò què exposa el recurrent, sí que està vinculada al servei públic, ja que els danys, que segons el parer del recurrent se li han produït, derivarien del contingut de l'aute del 13 de juny del 2023 que la demandada ha dictat en l'exercici de les seves funcions i amb el qual el recurrent es mostra en desacord.

- I en aquest cas concret, es tractava d'una resolució no ferma, ja que s'havia interposat recurs d'apel·lació contra ella. I, per consegüent, el Tribunal Unipersonal del Batlle no podia ni revisar, ni anul·lar el seu propi aute.

- A títol d'*obiter dicta*, la Sala Civil destaca que el recurrent no va introduir en el seu escrit inicial un relat que permetés deduir racionalment l'element relatiu al dol necessari per procedir a l'admissió de l'acció en responsabilitat patrimonial i, doncs, des de la perspectiva de l'article 9.2 de la Llei qualificada de la Justícia tampoc es justificava la demanda.

- Pel que fa a la condemna en costes, exposa que el recurrent impugna l'aute de l'11 de desembre del 2024 per considerar que no es donaven cap dels tres supòsits previstos a l'article 131.2 del Codi de procediment civil per tal que la seva demanda fos inadmesa a tràmit. Però com ja s'ha declarat anteriorment, la demanda estava correctament inadmesa, i, de conformitat amb el criteri de venciment objectiu i allò què disposa l'article 350.1 del Codi de procediment civil, cal confirmar la imposició de les costes processals al recurrent.

- Per aquests motius, la Sala Civil desestima el recurs d'apel·lació, confirma la condemna en costes de la primera instància, i també el condemna en aquesta.

3. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

3.1. El motiu principal d'aquest recurs d'empara es basa en el caràcter suposadament arbitrari de la resolució judicial que ha estat adoptada amb anterioritat a la interposició del recurs, és a dir, l'aute de l'1 d'abril del 2025, dictat per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia. El recurrent estima que s'han conculcat els seus drets protegits a l'article 10 de la Constitució i, més concretament, els drets fonamentals a un procés degut, a la defensa, a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a un tribunal imparcial predeterminat per la llei i, per extensió, els drets recollits en els articles 6.1, 14 i 17 del Conveni per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals. L'interessat demana l'anul·lació de l'aute esmentat, la retroacció del procediment, el reconeixement del seu dret a obtenir una resolució sobre el fons de l'objecte d'aquest recurs, així com una indemnització econòmica pel mal funcionament de l'Administració de la Justícia.

3.2. Els fets principals que han donat lloc a aquest recurs d'empara són els següents.

El 10 de juliol del 2020, el recurrent va formular una querella criminal contra la seva exparella sentimental per uns presumptes delictes de lesions i d'obstaculització d'execució de resolucions judicials. Aquesta querella va ser admesa a tràmit el 15 d'octubre del 2020. El 30 de maig del 2022, la batlle encarregada de la Secció d'Instrucció 1 va dictar un aute mitjançant el qual acordava l'arxivament de les diligències prèvies "*sense perjudici de les accions que per via civil puguin correspondre al denunciant*". Aquest aute va ser confirmat l'11 de juliol del 2022, en grau d'apel·lació pel Tribunal de Corts.

El 10 d'octubre del 2022, el recurrent va formular una demanda d'execució de la sentència civil (ferma) de mesures paternofilials del 12 de novembre del 2015, en el sentit de sol·licitar la guàrdia i custòdia de la filla menor, ja que la progenitora impedia l'exercici del seu dret de visites. Aquesta petició va ser denegada per la batlle titular de la Secció Civil 6 de la Batllia, el 13 de juny del 2023, argumentant que aquesta petició havia de ser vehiculada mitjançant un procediment distint de modificació de mesures paternofilials.

Disconforme amb aquesta darrera resolució, el recurrent va formular immediatament (és a dir, el 27 de juny del 2023) una demanda civil contra la batlle esmentada, a títol personal, sobre la base de l'article 76 de la Llei qualificada de la Justícia (ara endavant LQJ). Primer, la Batllia (aute de l'11 de desembre del 2023) i, després, la Sala Civil (aute de l'1 d'abril del 2025) van inadmetre la demanda civil, bàsicament, perquè la reclamació era prematura, atès que el recurs d'apel·lació interposat pel recurrent contra l'aute del 13 de juny del 2023 es trobava encara pendent de resolució per davant la Sala Civil.

3.3. És ben sabut que el recurs d'empara no converteix el Tribunal Constitucional en una tercera instància, ni en un tribunal suprem; i que l'únic objecte del recurs d'empara és el de verificar que les

decisions impugnades estiguin motivades i es fonamentin en un raonament jurídic que no sigui il·lògic ni absurd, i que no vulnerin cap dels drets protegits per l'article 10 de la Constitució. I no es pot fer altra cosa que constatar que l'aute de la Sala Civil no presenta, en absolut, cap d'aquestes carències. Vegem-ho.

3.4. La demanda civil que va adreçar el recurrent contra la batlle titular de la Secció Civil 6 es fonamentava en l'article 76 de la LQJ: "*Els Batlles i Magistrats seran responsables civilment pels danys i perjudicis ocasionats dolosament en l'exercici de les seves funcions*". Resta patent del seu redactat literal que la responsabilitat esmentada ho és a resultes de l'exercici de la funció jurisdiccional com sostè la Sala Civil. Aquesta darrera, seguint el raonament de la Batllia, explica que no es podia admetre la demanda en responsabilitat, perquè el fet eventualment generador de responsabilitat (és a dir, l'aute del 13 de juny del 2023) havia estat impugnat en un altre procediment. I no es pot fer altra cosa que constatar que aquest motiu de refús, ni és absurd, ni limita en absolut el dret a la jurisdicció del recurrent, ja que res impedirà posteriorment al recurrent (és a dir, una volta resolt el recurs d'apel·lació contra l'aute del 13 de juny del 2023) reiterar, si escau, la seva demanda en responsabilitat. Pel que fa més concretament, a la base legal de la inadmissió a tràmit, la Batllia es va fonamentar en els articles 60 i 61 del Codi de procediment civil (i no en el seu article 131.3 com predica el recurrent) per arxivar les actuacions, atès que entenia que no gaudia de competència objectiva per resoldre el cas. La Sala Civil en cap moment discuteix aquest extrem. I si observem aquest Codi, resulta que l'estimació de l'excepció de manca de jurisdicció (apreciable d'ofici fins i tot) es clou amb l'arxivament de les actuacions quan el tribunal conclou que no té jurisdicció (article 62.3). En qualsevol cas, el recurrent no discuteix l'aplicació dels articles esmentats i això no el pot afavorir. Només queda per afegir que el raonament de la Sala Civil és, a més a més, plenament conforme amb el principi constitucional de seguretat jurídica, donat que existia un risc evident de resolucions contradictòries en cas d'examen, en el fons, de la demanda basada en l'article 76 de la LQJ.

Tampoc s'albira en quina mesura l'aute impugnat hauria minvat efectivament els drets a la defensa del recurrent.

3.5. Amb caire més secundari, el recurrent es queixa de la parcialitat dels membres de la Sala Civil, de la impossibilitat d'obtenir una resolució de fons en l'assumpte civil discutit i, finalment, de la vulneració del dret a un tribunal predeterminat per la llei.

Quant a la parcialitat dels magistrats de la Sala Civil, aquest greuge no pot ser examinat perquè la recusació de dos magistrats de la Sala Civil va ser desestimada per un aute (ferm) adoptat pel president del Tribunal Superior de Justícia del 27 de novembre del 2024.

En relació amb el segon punt, la nostra jurisprudència és clara en el sentit que "*la manca de pronunciament sobre el fons esdevé possible si el Tribunal Superior de Justícia argumenta de*

manera motivada les raons per les quals, en el cas concret, la inadmissió a tràmit de la demanda és justificable" (aute del 17 de juny del 2024 -causa 2024-33-RE). I ja acabem d'exposar, en el paràgraf precedent, les raons que ens duen a considerar que la interpretació del dret aplicable al cas, realitzada per la Sala Civil, és plenament raonable i fonamentada en Dret des d'un punt de vista constitucional.

En referència al dret a un tribunal predeterminat per la llei, és indubtable que la Batllia i la Sala Civil són els òrgans jurisdiccionals competents per examinar una demanda civil basada en l'article 76 de la LQJ, d'acord amb els seus articles 47, 49, 50 i 56. Tampoc es discuteix, en especial, la composició del tribunal o l'assignació del cas al corresponent òrgan jurisdiccional.

3.6. El recurrent al·lega, igualment, la vulneració del dret a un judici equitable, establert a l'article 6 del Conveni per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals i, per extensió, dels seus articles 14 i 17. Resulta obvi destacar que no pertoca a aquest Tribunal dirimir sobre la infracció dels drets i de les llibertats previstos en aquest Conveni, malgrat aquest Tribunal pugui interpretar la Constitució a la seva llum. L'article 6 del Conveni equival a l'article 10 de la Constitució i ja hem conclòs en l'absència de conculcació. Pel que fa als articles 14 (prohibició de discriminació) i 17 (prohibició de l'abús de dret) establerts al Conveni, el seu contingut escapa a la jurisdicció d'aquest Tribunal, perquè no va ser invocat davant la jurisdicció ordinària (article 88 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional) ni forma part dels articles protegits pel recurs d'empara. Compte tingut, però, de la importància reconeguda constitucionalment al principi de no discriminació, només afegirem, a títol d'*obiter dictum*, que el recurrent no invoca, ni tan sols, sobre la base de quina característica protegida constitucionalment (naixement, raça, sexe, origen, religió, opinió, o qualsevol altra condició personal o social) s'estima perjudicat. Resta clar, però, que el fet de "*no ser membre*" de la magistratura andorrana no troba cabuda dins l'esmentada relació. Per acabar, aquest Tribunal tampoc estima que busqui "*la destrucció de la Constitució*" amb les seves resolucions, com sorprenentment afirma el recurrent.

3.7. Finalment, el recurrent ha portat a col·lació les sentències McElhinney c/ Irlanda [GC] del 21 de novembre del 2001 i Sabeh El Leil c/ França [GC] del 29 de juny del 2011. La primera resulta, fins i tot, contrària a la seva tesi, perquè el Tribunal Europeu dels Drets Humans va admetre la immunitat dels Estats en determinades circumstàncies. La segona, s'allunya molt del nostre cas, atès que era qüestió de la jurisdicció territorial francesa per conèixer del comiat del treballador d'una ambaixada estrangera situada a París.

3.8. Les consideracions exposades en els fonaments de dret anteriors justifiquen la inadmissió a tràmit del recurs d'empara per manca manifesta de contingut constitucional (article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional).

Per tot això que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

Decideix:

1. No admetre a tràmit el recurs d'empara 2025-27-RE interposat per la representació processal del Sr. Albert Gutiérrez Palau contra l'aute de l'1 d'abril del 2025, dictat per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia i, per extensió, contra totes les resolucions dictades en el marc del procediment 7000143/2023-0.

2. Notificar aquest aute a la representació processal del recurrent, a la Secció Civil 7 de la Batllia, a la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

3. Publicar aquest aute, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

Acordat a Andorra la Vella, el 19 de maig del 2025.

Joan Manel Abril Campoy — President

Pere Pastor Vilanova — Vicepresident

Josep-D. Guàrdia Canela

Magistrat

Jean-Yves Caullet

Magistrat